

De col·laboració

Quan desapareixerà el curanderisme?

per
M. TOST I PUNYET

UNA de les nafres que més enlletgeixen el nostre poble, constituint un cas vergonyós d'incultura, és el curanderisme.

Els pobles de raça llatina, tot allò que és un misteri, que hi ha un secret per entremig, sentim d'una manera extraordinària l'atracció de la curiositat. Som, podem ben dir-ho, més supersticiosos.

Contribuiran poderosament a fer desaparèixer el curanderisme dos fets. El progrés científic de la medicina, i la cultura cada dia major del poble.

Per a demostrar el primer extrem, em limitaré solament a explicar quelcom que fa referència a la curació d'un parell de malalties, car molt més es podria dir.

Sabem que a ciutat, i en molta més profusió als pobles rurals, quan algú patia la fractura d'algun os, de vegades anava el pacient a consultar-ho a un pastor, convençut fermament que el pastor, en matèria d'ossos trencats, era la seva sabiduria superior a tot cirurgià. Avui els pastors especialistes en la cura d'ossos trencats, de fama reconeguda per tots els badocs d'una comarca, ja no existeixen.

El perfeccionament dels aparells de Raigs X permet al metge diagnosticar d'una manera certíssima si hi ha o no fractura i, en cas afirmatiu, on radica. Feta la primera cura, pot vigilar la posició dels fragments i sempre que ho cregui convenient, durant el curs de la lesió, per a més èxit en el resultat final. De manera que la curació, amb la rehabilitació total dels moviments, pot pronosticar-se quasi en absolut. Això fa que el tipus esguerrat, a conseqüència d'algun accident d'aquesta classe, avui ja no el trobem.

Un altre exemple. Quan no és coneixia la vacuna antiràbica, en ésser una persona mossegada per un gos s'anava moltes vegades a cercar un curander, més que un facultatiu. Al camp de Tarragona, l'individu que resultava agredit per un gos compareixia a un poblet anomenat Palleres per a consultar a un curander, que curava de gràcia. Aquesta gràcia era tramesa de pares a fills. En altres comarques succeïen coses per l'estil.

Avui, mercès al tractament per mitjà de la vacuna antiràbica, on els lesionats no tenen el més petit contratemps, i a la vegada la certesa de llur curació, veiem com la gent acut a casa del metge.

Tant en el cas de la fractura dels ossos, com en la mossegada del gos, quan acudien a casa del curander, sempre en sortien contents i satisfets, ben curats, sense cap conseqüència lamentable, per l'única raó, que ni el gos era rabiós, ni existia cap fractura.

De manera que aquests dos tractaments, i molts d'altres que podria explicar, on la medicina ha complert la seva missió, curant totalment el malalt, és innegable que han produït una benefactora reacció, no presenciada en aquests casos concrets, que acabo d'esmentar, el malalt i la seva família dubtant un sol moment, sinó que tranquil·lament i amb plena confiança acuden a casa del facultatiu, complint després, sense vacil·lacions, les indicacions mèdiques que se'ls prescriuen.

Es evident que la medicina ha progressat força. La veiem caminar lentament, però amb pas ferm i segur vers el seu ideal, que és el de resoldre tots els estats patològics de l'organisme humà. S'estudia amb fe dintre el camp de